

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 109.556 van 29 juli 2002
in de zaak A. 124.512/VII-27.366.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaten L. KOOLS en M. DE RAEDEMAEKER,
 kantoor houdende te 2800 MECHELEN,
 Van Benedenlaan 15

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Marokkaanse nationaliteit, op 29 juli 2002 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 26 juni 2002 houdende de onontvankelijkheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 juli 2002;

Gelet op de beschikking van 29 juli 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 29 juli 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van adjunct-auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt door de verzoekende partij worden weergegeven:

”Verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, leeft sedert 1974, d.w.z. sedert zijn 4 jaar, in België. Van 22.04.1998 tot 20.01.2000 verbleef verzoeker in de strafinrichting van Tanger. Toen hij op 21.01.2000 naar België terugkeerde, en zich onmiddellijk bij de bevoegde gemeentelijke dienst van Mechelen aanmeldde, werd hem meegedeeld dat hij ambtshalve geschrapt was en een regularisatieaanvraag moest indienen op grond van de wet van 22.12.1999, terwijl zich in casu een probleem van terugkeer voordeed.

Verzoeker volgde niettemin het advies van de gemeentelijke dienst en diende op 28.01.2000 een aanvraag tot regularisatie van zijn verblijf in (stuk 3).

Op 28.11.2001 nam de Minister, zonder verzoeker te hebben gehoord, de beslissing dat verzoeker uitgesloten is van de toepassing van de wet van 22.12.1999 en zal kunnen verwijderd worden uit het Rijk. De Minister baseerde zijn beslissing op artikel 6 en artikel 7, al. 1, 2/ van de wet van 15. 12.1980. De kennisgeving van deze beslissing van de Minister dd. 28.11.2001 ging vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten. (stuk 4)

Aangezien verzoeker als zodanig geen banden meer heeft met Marokko, doch altijd, d.w.z. vanaf de leeftijd van 4 jaar, in België gewoond heeft, alwaar ook zijn ouders, broer en zusters, wonen, zag verzoeker zich genoodzaakt om niettegenstaande de negatieve beslissing van de heer Minister dd. 28.11.2001, een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan 3 maanden in te dienen op grond van art. 9, §3 van de wet dd. 15.12.1980. Deze aanvraag werd verzonden op 25.03.2002. (stuk 5)

Op 22.07.2002 werd aan verzoeker de beslissing van 26.06.2002 van de gemachtigde van de heer Minister meegedeeld dat zijn aanvraag onontvankelijk is.

De beslissing is als volgt gemotiveerd: *”Artikel 16 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk verbiedt betrokkene om, na de indiening van een aanvraag op basis van hoger genoemde wet, nog een aanvraag in te dienen op grond van art. 9§3 van de wet van 15.12.1980. ”*

Bij huidig verzoekschrift stelt verzoeker een vordering in tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de hoger vermelde beslissing dd. 26.06.2002 van de gemachtigde van de heer Minister.”;

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2. Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde betreft, de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing genomen is met schending van artikel 16 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde

categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Regularisatiewet), artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de artikelen 3 en 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; dat zij in wezen voorhoudt dat artikel 16 van de Regularisatiewet enkel de situatie van samenloop van aanvragen voor ogen heeft en niet uitsluit dat een aanvrager na een definitieve beslissing op grond van de Regularisatiewet opnieuw een aanvraag op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet kan indienen, dat de motivering van de bestreden beslissing niet adequaat is, en dat de beslissing tot onontvankelijkheid de verzoekende partij berooft van een menswaardig bestaan en een machtiging om in België te verblijven alwaar haar familieleden zich afspeelt;

Overwegende dat de tekst van artikel 16 van de Regularisatiewet, zoals vermeld in bestreden beslissing duidelijk is en op het eerste gezicht geen beperking in de tijd stelt met betrekking tot het verbod om een latere regularisatieaanvraag in te dienen; dat de bestreden beslissing noch artikel 16 van de Regularisatiewet noch artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet schendt; dat zij formeel behoorlijk met redenen is omkleed; dat een gebeurlijke beoordeling van de verenigbaarheid van een individuele beslissing met de artikelen 3 en 8 E.V.R.M. in beginsel gebeurt in het onderzoek naar de gegrondheid van een aanvraag en niet in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek, waar alleen de mogelijkheid wordt onderzocht of die aanvraag volgens de wettelijke voorwaarden op toelaatbare wijze kan worden ingediend; dat het middel, zoals geadstrueerd in het verzoekschrift niet ernstig is;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig juli tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

E. BREWAEYS.